

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΤΕΧΝΩΝ

Αθήνα 4-8-80.

Α' ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ-ΒΙΟΤΕΧΝΩΝ
ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Ο ρόλος τών Επαγγελματιών -Βιοτεχνών καί Εμπόρων
(Ε.Β.Ε.) στην πορεία για την Αλλαγή.

Α) ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

Τά μικρομεσαία στρώματα δέν αποτελούν μιά κοινωνική τάξη, όπως επίσης δέν είναι καί τό απλό αριθμητικό άθροισμα τών ατόμων πού περιλαμβάνονται σ'αυτή την ομάδα της διαστρωμάτωσης.

Ο ρόλος τους θά πρέπει απ'τήν αρχή νά πούμε, ότι δέν μπορεί νά προσδιοριστεί "άντικειμενικά" καί "έπιστημονικά" σέ όλο τό μακρος μιας πορείας, αλλά απλά καί μόνο μπορούμε νά προδιαγράψουμε πού θάπρεπε νά είναι τό συμφέρον αυτού του στρώματος στή συγκεκριμένη ιστορική στιγμή. Γιατί ή συγκεκριμένη τοποθέτηση ενός στρώματος σέ μιά στατική τομή μιας κοινωνίας, δέν είναι καί τό μοναδικό κριτήριο, πού θά προδικάσει καί την πολιτική του βούληση στή δοσμένη ιστορική στιγμή. Είναι ένα σύνολο από ομάδες ή τμήματα, πού τά συνδέουν κοινά χαρακτηριστικά, αλλά παράλληλα έχουν καί αρκετές διαφορές.

Στή χώρα μας μπορούμε νά διακρίνουμε τά εξής τμήματα τών μικρο-μεσaiών στρωμάτων:

- 1) τούς βιοτέχνες,
- 2) τούς έμπόρους,
- 3) τούς επαγγελματίες (καταστήματα παροχής υπηρεσιών),
- 4) τούς έπιστήμονες ελεύθερους επαγγελματίες.

Στά Μ.Μ. στρώματα είναι δυνατό νά κατατάξουμε -παρ'ότι από πολλούς άμφισβητείται- καί ένα τμήμα της εξαρτημένης μισθωτής εργασίας στίς διάφορες μεγάλες επιχειρήσεις, όπως καί τούς υπαλλήλους τών κρατικών υπηρεσιών καί όργανισμών, γιατί:

- α) Δέν παράγουν άμεσα υπεραξία μέν έργασία τους,
- β) 'Η ταξική τους συνειδητοποίηση είναι χαμηλή και προσπαθούν χάρη του κοινωνικού τους γοήτρου, νά διαφοροποιηθούν από την κατ'έξοχήν εργατική τάξη, και
- γ) Οί θεσμοί λειτουργίας των καίη αύστηρή έπιλογή τους από τίς κυβερνήσεις της δεξιάς, περιορίζουν σημαντικά τούς διεκδικητικούς άγώνες των.

Μέ βάση τά πιο πάνω κριτήρια,θά πρέπει νά υπολογίσουμε γύρω στά 1.000.000 άτομα του ένεργοϋ πληθυσμοϋ τής χώρας, πού τοποθετούνται στά μικρομεσαία στρώματα. Είναι δηλαδή κάτι παραπάνω από τό 1/4 του οίκονομικά ένεργοϋ πληθυσμοϋ.

Θά πρέπει νά έκτιμήσουμε πολιτικά,ότι ή άνομοιογένεια τών μικρομεσαίων στρωμάτων είναι σημαντική, έτσι πού ή τοποθέτησή μας για τό ρόλο τους στην 'Αλλαγή, δέν μπορεί νά γίνει ίσοπεδωτικά και μονοσήμαντα. Τά μικροαστικά τμήματα υποδιαιρούνται σε κατηγορίες μέ σημαντικές διαφορές στις οίκονομικές άπολαβές, στό μορφωτικό επίπεδο, και στην ταξική συνειδητοποίηση. 'Υπάρχουν μικροαστικές κατηγορίες πού τρέφουν ακόμη αύταπάτες, ότι θά μποϋν ίσότητα στην άστική τάξη και υπάρχουν μικροαστικά στρώματα μέ χαμηλότερους μισθούς και συνθήκες δουλειάς από τούς εργάτες της βιομηχανίας.

'Η θέση πού κατέχει κάθε μικρομεσαίο τμήμα μέσα στις υπάρχουσες παραγωγικές σχέσεις, προσδιορίζει τόσο την κοινωνική του κατάσταση όσο και τίς σχέσεις, τίς όμοιότητες, τίς διαφορές και τίς αντιθέσεις τους μέ τίς άλλες κοινωνικές τάξεις και τά τμήματά τους.

Πολλές κατηγορίες μικρομεσαίων στρωμάτων είναι δυνάμεις κοινωνικά και πολιτικά ρευστές μετακινούμενες και έπαμφοτερίζουσες. 'Η ιδεολογική τοποθέτηση της μικροαστικής τάξης μπορεί είτε νά διαμορφωθεί σε σταθερή και συνειδητή αντιϊμπεριαλιστική, αντιμονοπωλιακή δύναμη, είτε ακόμη νά παγιδευτεί έντεχνα στην στρατηγική της άστικής τάξης.

'Ο ρόλος τών μικρομεσαίων στρωμάτων στην παραγωγική διαδικασία δέν είναι θεμελιαιός και επομένως δέν μπορούν νά διαμορφώσουν δική τους ανεξάρτητη ιδεολογία και δικό τους πολιτικό φορέα.

Οί κατηγορίες μικροαστικών στρωμάτων πού κατέχουν μέσα παραγωγής

καί μιά μικρή-ιδιοκτησία, γίνονται αντικείμενο αντιδραστικής προπαγάνδας καί προσπάθειας αναγωγής τών δευτερευουσών αντιθέσεων τών μικροαστικών στρωμάτων σέ κύριες. Παράλληλα όμως οί μικροϊδιοκτῆτες, μικροβιοτέχνες κ.ἄ. αντιλαμβάνονται όλοένα καί περισσότερο τήν κύρια αντίθεσή τους μέ τό μεγάλο κεφάλαιο καί τήν έξαρτημένη μεγαλοαστική τάξη, πού τούς συνθλίβει καί τούς μετατρέπει σέ έξαρτήματα - ύπηρέτες, χωρίς ἔχνος ανεξαρτησίας από τίς πολυεθνικές εταιρεῖες καί τά μονοπώλια. Τό ξένο κεφάλαιο ἐλέγχει περίπου τό 40% τών σημαντικότερων μονάδων τῆς βιομηχανίας στή χώρα μας.

Τά αντικειμενικά συμφέροντα τών μικρομεσαίων στρωμάτων στίς χώρες τῆς περιφέρειας, εἶναι δεμένα μέ τόν αντιμονοπωλιακό, αντιϊμπεριαλιστικό αγώνα, πού διεξάγουν τά ἐθνικο-απελευθερωτικά μαρξιστικά κινήματα.

Ἡ ανάπτυξη τοῦ καπιταλισμοῦ μέ τόμηχανισμό τῆς "ἄνισης ἀνταλλαγῆς" στό σχῆμα Κέντρου-Περιφέρειας, ἔφερε τήν ανάπτυξη τοῦ Μητροπολιτικοῦ κέντρου νά συμβαδίζει μέ τήν έξαρτημένη ανάπτυξη τῆς χώρας τῆς περιφέρειας.

Θά πρέπει νά τονίσουμε ἐδῶ, ὅτι ἡ ἐννοια τῆς ὑπανάπτυξης δέν ἐξαντλεῖται μέ οἰκονομικίστικα κριτήρια τοῦ τύπου τοῦ κατὰ κεφαλή εἰσοδήματος, ἀλλά ἀφορᾷ τό σύνολο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, πού διαμορφώνεται ἀκριβῶς γιά νά ἐξυπηρετεῖ τά ἱμπεριαλιστικά κέντρα.

Ὁ καπιταλιστικός τρόπος παραγωγῆς ἀφορᾷ βέβαια καί τή μητρόπολη καί τήν περιφέρεια. Ἀλλά ἐνῶ στό κέντρο ἀναπτύσσεται καί σταδιακά ολοκληρώνεται, στήν περιφέρεια ἡ δυναμική δέν εἶναι νά ἀποτελέσει τόν ἀποκλειστικό τρόπο παραγωγῆς, ἀλλά συνυπάρχει μέ προκαπιταλιστικούς τρόπους παραγωγῆς (γεωργία, βιοτεχνία κ.ἄ.). Ἡ ἀδυναμία τῆς περιφέρειας εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς λειτουργίας τριῶν μηχανισμῶν:

- 1) Τῆς ἄνισης ἀνταλλαγῆς τῆς ἀξίας τών προϊόντων ἀνάμεσα στή μητρόπολη καί περιφέρεια.
- 2) Τῆς μεταφορᾶς οἰκονομικοῦ πλεονάσματος ἀπό τήν περιφέρεια στήν μητρόπολη μέσω τών πολυεθνικῶν εταιρειῶν (κέρδη, τόκοι κ.ἄ.).
- 3) Στήν καθοδήγηση τῆς οἰκονομίας τῆς περιφέρειας ἀπό τή μητρόπολη μέ τή χρησιμοποίηση τών πολυεθνικῶν εταιρειῶν καί τῆς

ντόπιας εξαρτημένης μεγαλοαστικής τάξης. Ένας από τούς βασικούς λόγους της άνισης ανταλλαγής είναι ότι στίς υπανάπτυκτες χώρες, γιά ίση παραγωγικότητα, ή εργασία αμείβεται λιγότερο συγκριτικά μέ τό κέντρο.

Είναι φυσικό ό πολιτικός φορέας πού επιδιώκει τήν αλλαγή, σέ μιá χώρα της περιφέρειας νά είναι υποχρεωμένος νάστηριχτεί σέ ένα ευρύ μπλόκ κοινωνικών δυνάμεων, πού έχουν συμφέροντα γιά τήν Άλλαγή. Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχει χρέος άπέναντι στό λαϊκό κίνημα νά χρησιμοποιήσει τή μόνη δυνατότητα πού υπάρχει σήμερα στή χώρα μας γιά Άλλαγή καί πού είναι ή σφυρηλάτηση της συμμαχίας τών τάξεων καί στρωμάτων, εκείνων πού είναι αντικείμενο έκμετάλλευσης καί καταπίεσης. Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν δέχεται νά υποθηκεύσει μοιρολατρικά καί άνιστόρητα τήν Άλλαγή στή μελλοντική αύξηση της εργατικής τάξης στή χώρα μας καί μάλιστα στήν πρωτοπορεία ενός κομματιού της εργατικής τάξης (βιομηχανικοί εργάτες). Γι' αυτό ή όποια κοινωνική Άλλαγή στήν εξαρτημένη χώρα περνάει μέσα από τήν έθνική άπελευθέρωση στά πλαίσια του άντικαπιταλιστικού - άντιμονοπωλιακού αγώνα.

Μέσα σ' αυτό τό μπλόκ δυνάμεων της Άλλαγής, τά μικρομεσαία στρώματα θά έχουν αντικειμενικά μιá σημαντική θέση. Χωρίς τή συμμετοχή αύτών τών στρωμάτων, ό δημοκρατικός δρόμος γιά τή σοσιαλιστική Άλλαγή, είναι άνέφικτος.

Γιά τό καπιταλιστικό σύστημα ή ύπαρξη τών μικρομεσαίων στρωμάτων άποτελεί όργανική άναγκαιότητα. Κάτω όμως άπ' τή σημερινή κρίση πού περνάει ό καπιταλισμός (στασιμοληθωρισμός, κρίση έπενδύσεων κ.ά.) οί παραχωρήσεις της μεγαλοαστικής τάξης πρós τά μικρομεσαία στρώματα καθημερινά άνακαλούνται, μέ άποτέλεσμα νά συνειδητοποιοϋν όλο καί περισσότερο τήν άσφυκτική πίεση άφανισμού πού υφίστανται.

Τά μικρομεσαία στρώματα ταξικά καί μακροπρόθεσμα έχουν συμφέρον γιά τή σοσιαλιστική Άλλαγή, γι' αυτό καί τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. προτείνει τή συσπείρωση τών μή προνομιούχων στρωμάτων στήν κοινή ύπόθεση. Πρέπει όμως νά τονίσουμε έδω, ότι δέν φτάνει μιá κοινωνιολογική άνάλυση ενός κοινωνικού στρώματος γι' αυτό είναι σίγουρος κανείς γιά τή στάση πού θά πάρει σέ όρισμένες κρίσιμες στιγμές.

Θά πρέπει νά έχει προηγηθεί μιá ούσιαστική καί άποτελεσματική

επέμβαση του πολιτικού φορέα, που θα έχει ανεβάσει το επίπεδο ταξικής συνειδητοποίησης των εργαζομένων και θάτους έχει πείσει για την ανάγκη της πολιτικής δράσης, ώστε να πραγματοποιηθεί η σοσιαλιστική αλλαγή.

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε ότι τα αντικειμενικά ταξικά συμφέροντα των μικρομεσαίων στρωμάτων στη χώρα μας είναι με τη μεριά των δυνάμεων της Αλλαγής. Αλλά η πολιτική τους έκφραση και η στάση τους στα διάφορα στάδια της πορείας για την Αλλαγή, θα εξαρτηθεί καθοριστικά από τη δράση του πολιτικού φορέα και των μαζικών του οργανώσεων.

B) Ε.Β.Ε.: ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΙΝ 30 ΧΡΟΝΙΑ

- 1) Από στοιχεία του 1978, είχαμε 422.000 επαγγελματοβιοτεχνικά και έμπορικά καταστήματα. Σ' αυτόν τον αριθμό πρέπει να προσθέσουμε τους επαγγελματίες μεταφορείς, τις οικοδομικές δραστηριότητες που ασκούνται με εργοδοτική μορφή και 70.000 άτομα σε μικρές οικότεχνίες. Έτσι μπορούμε να πούμε ότι οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις στην Ελλάδα ξεπερνούν τις 500.000 και οι ίδιοαπασχολούμενοι σ' αυτές αποτελούν τό 20% του οίκονομικά ένεργοϋ πληθυσμού και είναι περίπου 650.000 άτομα.

Τά τελευταία 20 χρόνια οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις αύξηθηκαν κατά 10,2% και ή αύξηση αυτή ήταν μεγαλύτερη ακόμη στον τρωτογενή τομέα της οίκονομίας, γιατί στό δευτερογενή είχαμε μικρά μείωση (περίπου 1%). Ο αριθμός των Μ.Μ. επιχειρήσεων είναι αρκετά δηλωτικός του μεταπρατικού χαρακτήρα της οίκονομίας μας και σε σχέση με τον πληθυσμό της χώρας μας δείχνει ότι κατέχουμε τό Εϋρωπαϊκό ρεκόρ του Έμπορισμού.

Είδικότερα για τή Βιοτεχνία, με βάση τήν απογραφή του 1973, έχουμε 121.357 μονάδες που αποτελούν τό 99,1% των μεταποιητικών μονάδων της χώρας. Η άπασχόληση σ' αυτές καλύπτει τό 62,7% του εργατικού δυναμικού στον τομέα της μεταποίησης. Συμμετέχει στό 45,7% της μεταποιητικής παραγωγής και κατά 41,9% στην προστιθέμενη αξία των παραγόμενων αγαθών.

Σχετικά με τό έμπόριο, σε 1.000 κατοίκους αντιστοιχούν στην Ελλάδα 19,7 καταστήματα, ενώ στις χώρες της Ε.Ο.Κ. 9,5.

Στόν τομέα των Υπηρεσιών κυριαρχούν μονάδες του ενός ή των 2-3 ατόμων.

- 2) Η σημερινή κατάσταση είναι δημιούργημα της άρχουσας τάξης και των κυβερνήσεων της Δεξιάς, που διάλεξαν τή μεταπρατική δομή της καπιταλιστικής οίκονομίας για να έλέγξουν και να εξασφαλίσουν τά κοινωνικά, πολιτικά και οίκονομικά ταξικά τους συμφέροντα.
- 3) Στις άρχές της 10ετίας του '50, ή άρχουσα τάξη με τήν ίδιοποίηση του σχεδίου Μάρσαλ απέκτησε μεγαλύτερη κεφαλαιουχική όντότητα, και αντί για ένδογενή και αυτόδύναμη βιομηχανική ανάπτυξη, στήθηκε ή πλουτοκρατική όλιγαρχία. Τό μεγάλο

στρώμα τών μικρομεσαίων δημιουργήθηκε για να στηρίξει τήν πολιτική της.

Άλλοτριωμένο ιδεολογικά και μέ καλύτερες συνθήκες διαβίωσης από τούς αγρότες και τούς εργάτες, χρησιμοποιήθηκε στήν ενίσχυση τής άρχουσας τάξης και στήν παραπέρα κοινωνική, πολιτική, οικονομική και πολιτιστική εξέλιξη.

Πέρα άπ' τήν κάποια μικρότερη έκμετάλλευση, σέ σχέση μέ αύτή τών εργατών και τών αγροτών, ή μεγάλη τάξη τών έμποροβιοτεχνών αύξήθηκε σημαντικά άπ' τήν όλοσχερή έγκατάλειψη τοῦ όρεινου πληθυσμοῦ τής πατρίδας μας και τίς μεγάλες διώξεις τών δημοκρατικών και άριστερών δυνάμεων τής αντίστασης. Ή άστυφιλία, ή άνεργία, ό θάνατος τής προίκας, ή όλη δομή τής παιδείας και ή έλλειψη επαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ έξυπηρέτησαν και συνεχίζουν ακόμα σήμερα τήν αύξανόμενη τάση τοῦ αριθμοῦ τών μικρομεσαίων επιχειρήσεων.

- 4) Ή είσβολή τοῦ ξένου κεφαλαίου στή χώρα μας, πού κύρια πραγματοποιεῖται στή δεκαετία τοῦ 1960, μέ τή μορφή τών πολυεθνικών επιχειρήσεων θέτει όλοκληρή τήν κοινωνική δομή μπροστά σέ μιá νέα πραγματικότητα. Ή δυτικός τρόπος ζωής έχει ήδη δημιουργήσει τίς προϋποθέσεις. Οί επίπλαστες άνάγκες γίνονται κύριες και τά τυποποιημένα και έπώνυμα προϊόντα κυριαρχοῦν τής αγοράς. Τό ντόπιο κεφάλαιο συνεταιρίζεται κοινωνικο-οικονομικά τόξένο. Ή πολιτική και στρατιωτική εξέλιξη συμπληρώνεται άπ' τήν οικονομική και πολιτιστική. Οί δεξιές κυβερνήσεις και ή δικτατορία τής χούντας όλοκληρώνουν τήν ύποτέλεια στόν ιμπεριαλισμό. Τά μονοπώλια και όλιγοπώλια άγκάλιασαν σφιχτά τούς τομεῖς - κλειδιά τής οικονομίας και δημιούργησαν περιθωριακούς και όχι καθοριστικούς χώρους δράσης τών μικρομεσαίων.

Ή άπειλή γίνεται κάθε μέρα καιπιο αίσθητή. Ή βιοτέχνης, ό επαγγελματίας και ό έμπορος, αρχίζει ξεκάθαρα νά αντιλαμβάνεται ότι ό ρόλος του σάν εργοδότη είναι ουσιαστικά είκονικός.

Ή "μή έξαρτημένη" εργασία του γίνεται έξαρτημένη οικονομική δραστηριότητα, άπό τίς μεγάλες μονοπωλιακές και όλιγοπωλιακές επιχειρήσεις, ντόπιες και πολυεθνικές, μέ ελάχιστα

περιθώρια κέρδους και ανάπτυξης. Μέ πλήρη έλεγχο τών παραγόμενων ποσοτικά και ποιοτικά προϊόντων και υπηρεσιών.

· Η λαϊκή αποταμίευση, πού είναι ή βάση για τή χρηματοδότηση κάθε παραγωγικής δραστηριότητας, έγινε κτήμα τών 50 μεγάλων ντόπιων και πολυεθνικών βιομηχανιών τής χώρας. Οι μικρομεσαίοι δέν είναι επιθυμητοί πελάτες τών Τραπεζών και γι' αυτό τούς επιβάλλουν υπερβολικές έγγυήσεις, παραγνωρίζουν τήν έγγυηση τοῦ Δημοσίου και καταστρατηγοῦν τίς διατάξεις τής Νομισματικής Έπιτροπής άνεξέλεγκτα.

Χωρίς καμιά τεχνολογική βοήθεια και εκπαίδευση. Μέ άνύπαρκτους μηχανισμούς προώθησης τής συνεταιριστικής οργάνωσης και δράσης. Μέ καθαρά έλεγχόμενο κυβερνητικό συνδικαλισμό. Χωρίς Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και μέ συντάξεις πείνας. Έχρεώνεται σέ περιόδους οίκονομικής κρίσης νά γίνει θύμα τοῦ συστήματος.

Κάτω άπ' αυτές τίς συνθήκες ή ριζοσπαστικοποίηση τών Ε.Β.Ε. γίνεται γεγονός άναμφισβήτητο και μέσα άπό μιά μεγάλη κοινωνική έτερογένεια διαμορφώνεται ή ταξική συνείδηση τοῦ μικρομεσαίου.

- 5) Στην έφτάχρονη δικτατορία ή είσβολή τοῦ ξένου κεφαλαίου κορυφώθηκε. Τά πάντα αποφασίζονται στά καπιταλιστικά κέντρα τής Δύσης. Η χώρα μας παρουσιάζει όλα τά συμπτώματα τής υπανάπτυκτης καπιταλιστικής περιφέρειας, όπως:

· Ο άφελληνισμός κάθε βιώσιμης ντόπιας βιομηχανίας.

Οι χαριστικές συμβάσεις στό ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

· Η μεγάλη παρουσία τών ξένων Τραπεζών - κύρια Άμερικανικών - πού υποσκάπτουν τά θεμέλια τής οίκονομίας.

Οι άσθενέστερες τάξεις έπωμίζονται όλο και περισσότερα φορολογικά βάρη, ακόμα και για νά προμηθεύσουν έξαγωγές τοῦ όρυκτοῦ μας πλούτου σέ πρωτογενή κατάσταση.

Στό χώρο τοῦ έμπορίου κάνουν τήν εμφάνισή τους τά μεγάλα καταστήματα και τό νέο ώράριο λειτουργίας μπαίνει σέ γενική δοκιμή για νά πλήξει κάθε μικρομάγαζο.

Στό συνδικαλιστικό κίνημα οι μαθητές τοῦ Μπερνίτσα και τοῦ Παππά γίνονται ύπουργοί τής χούντας.

- 6) Μετά τή μεταπολίτευση τοῦ '74, ἡ ἀσυδοσία τοῦ μεγάλου ντόπιου καί ξένου κεφαλαίου συνεχίζεται. Ἡ Ἑλληνική βιομηχανία ἐξαρτᾶται κατὰ τό 1/3 ἀπ' τό ξένο κεφάλαιο, ἐνῶ στρατηγικοί κλάδοι ὅπως τῶν χημικῶν προϊόντων, βρίσκονται κάτω ἀπό τόν ἔλεγχο τοῦ κατὰ 45% μέχρι 95%.

Οἱ Δεξιές κυβερνήσεις κάτω ἀπό τή στρατηγική τῆς ἔνταξης τῆς χώρας μας στήν Ε.Ο.Κ., προωθοῦν ἄμεσα τήν συνέχιση καί διεύρυνση τῆς ἐξάρτησης.

Τά μηνύματα ἀπ' τοὺς μικρομεσαίους τῆς Ε.Ο.Κ. γιά τίς συνέπειες τῆς ἔνταξης βάζουν καί τόν πιό συντηρητικό συνδικαλιστή μπροστά στίς εὐθύνες του καί τόν προβληματίζουν.

Ἡ σημερινή κατάσταση τῆς οἰκονομίας μας, ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιλογῶν τῆς Κυβέρνησης τῆς Ν.Δ., μαζί μέ τά συγκεκριμένα μέτρα πού παίρνει κάθε μέρα γιά τοὺς Ε.Β.Ε., μειώνουν τό εἰσόδημά τους καί ἐξανερμίζουν τό μικρό τους κεφάλαιο.

Ἡ ἰσχνή παρόρμηση γιά συνεταιριστική δράση ὄχι μόνο δέν ἀγγίζει τόν δευτερογενῆ τομέα, ἀλλά ξεθεμελιωμένη νομοθετικά, δέν καλύπτει οὔτε τό χώρο τῆς διανομῆς ἀγαθῶν. Ἐτσι κάθε μορφή ἀμυνας εἶναι ἀνύπαρκτη γιά τόν μικρό ἐπαγγελματία, βιοτέχνη καί ἔμπορο.

- 7) Ἐχουν ὅμως ὅλα αὐτά, γίνεται συνείδηση στά μικρομεσαῖα στρώματα καί τά ἀποπροσανατολιστικά κηρύγματα πρὸς τοὺς δῆθεν ἐγγυητές τῆς φιλελεύθερης οἰκονομίας, πέφτουν κάθε μέρα καί περισσότερο στό κενό.

Στίς μέρες μας, παρὰ τήν ἀναχρονιστική δομή τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, τήν κυβερνητική παρέμβαση πού ὑφίσταται, τήν ἐπικάλυψή του ἀπὸ τά ἐπιμελητήρια καί τήν ὑπονομευτική δράση τῶν συνδικαλιστικοπατέρων, οἱ ἀγωνιστικές κινητοποιήσεις τῶν Ε.Β.Ε. πληθαίνουν.

Οἱ ἀπεργιακοὶ ἀγῶνες γιά ὁμιοεπαγγελματικά ζητήματα σέ πανελλαδική βάση, διαδέχονται τίς τοπικές καί περιφερειακές κινητοποιήσεις μέ κλείσιμο καταστημάτων, πού τά αἰτήματά τους καλύπτουν ὅλο τό φάσμα τῶν μικρομεσαίων.

Ἡ μεγάλη Πανελλαδική ἀπεργία τῆς 21ης τοῦ Γενάρη, μέ τό καθολικό κλείσιμο τῶν καταστημάτων σημάδεψε καθοριστικά τό συνδικαλιστικό κίνημα τῶν Ε.Β.Ε.

8) Πέρα όμως από τα ταξικά ζητήματα που δημιουργήσαν τις κινητοποιήσεις των, βλέπουμε το κλείσιμο των καταστημάτων για ένα σωρό άλλα κοινωνικά προβλήματα, όπως για τις βάσεις, για τον Αμερικάνικο στόλο, για το περιβάλλον για συμπαρασταση στους πλημμυροπαθείς αγρότες κ.ά..

Η αντίθεση των μικρομεσαίων απέναντι στη δεξιά, στο μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, δένεται με την αντίθεση Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, ή υποτέλεια.

Γ) ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ, ΒΙΟΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΩΝ, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Η πολιτική των δεξιών κυβερνήσεων Καραμανλή, μετά την μεταπολίτευση μεγάλωσε την οικονομική και κοινωνική κρίση που περνάει ο κόσμος των Ε.Β.Ε.

Τά άλλοπρόσαλλα και άλληλοαναιρούμενα οικονομικά μέτρα που πήραν μέχρι σήμερα, χειροτέρεψαν σημαντικά την ανταγωνιστικότητα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων.

1) Με την ένταξη στην Ε.Ο.Κ., ο σκληρός ανταγωνισμός από τις επιχειρήσεις των χωρών-μελών της, μεγαλώνει ακόμη περισσότερο κι από αυτές των τρίτων χωρών, που συνδέονται με προτιμησιακές συμβάσεις με την Ε.Ο.Κ.

Η σύγκριση του μεγέθους του Έλληνα μικρομεσαίου με το συνάδελφό του της Γερμανίας ή της Γαλλίας, μαζί με την πληροφορία ότι 1.000.000 και πάνω μικρές επιχειρήσεις καταστράφηκαν στις χώρες της Ε.Ο.Κ., πολλαπλασιάζει τις ανησυχίες του.

Τά επώνυμα κλωστοϋφαντουργικά προϊόντα του εξωτερικού, σε συνδυασμό με τον ανύπρακτο έλεγχο στη διαφήμιση, αντικατέστησαν τα έγχωρια.

Πρίν ακόμα μάθει ο Έλληνας τσαγγάλης για τις προτιμησιακές συμβάσεις των τρίτων χωρών με την Ε.Ο.Κ., γνώρισε τα παπούτσια της Κινέζικης Φορμόζας (TAIWAN) στις βιτρίνες των πελατών του.

2) Ο ύψηλός βαθμός πληθωρισμού και η σημερινή φορολογική κλίμακα, που λειτουργούν βασικά σαν μέσα αναδιανομής των εισοδημάτων, από τους μικρούς στους λίγους μεγάλους, ελάττωσαν το μικρό κεφάλαιο των μικρομεσαίων και περιόρισαν στο

ελάχιστο τὰ κέρδη τους.

- 3) Σέ πολύ χαμηλό βαθμό βρίσκεται ἡ παραγωγικότητα τοῦ ἐπαγγελματία, βιοτέχνη καί ἐμπόρου σήμερα, γιατί ἡ δεξιά διακυβέρνηση τῆς χώρας τοῦ στέρησε τήν ἀπαραίτητη καθοδήγηση ἀπό ἔλλειψη σχεδιασμοῦ τῆς οἰκονομίας καί προγράμματος παραγωγῆς, ἀπό ἔλλειψη τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης καί χρηματοδότησης.
- 4) Ἀκόμη μικρότερη εἶναι ἡ ὁργάνωσή του μέ βασικά αἷτια τό μέγεθος τῶν ἐπιχειρήσεων, τήν ἔλλειψη ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων, ὑγιοῦς συνεταιριστικοῦ πλαισίου καί συνεταιριστικῆς παιδείας.
- 5) Στή χαμηλή παραγωγικότητα καί ὁργάνωση συνετέλεσε τό ταξικό, γραφειοκρατικό καί ἀνεπαρκές πλαίσιο θεσμῶν τοῦ κράτους τῆς δεξιᾶς καί τῶν ἐξαρτημένων σήμερα ἀπ'αὐτό ἐπιμελητηρίων καί συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων.
- 6) Τό ἀσφαλιστικό πρόβλημα τῶν ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν παραμένει κυρίαρχο καί ὁ τελευταῖος νόμος γιά τό ΤΕΒΕ ἐπανελάβε προηγούμενες ρυθμίσεις. Αὔξηση εἰσφορῶν, μειωμένη καί πάντα στά χαμηλότερα ἐπίπεδα αὔξηση συντάξεων. Παρακράτηση τοῦ κοινωνικοῦ πόρου, πού ὅπως ὑπολογίζεται τό 1980 θά φθάσει στά 2 δισ. καί ἀντ'αὐτοῦ χαρισματική ἐπιχορήγηση 600 ἐκ. "Ἐτσι οἱ συντάξεις τοῦ 70% τῶν ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν θά εἶναι τόν Ἰούννη τοῦ 1980 δρχ. 4.500 γιά λόγους γήρατος καί δρχ. 4.000 γιά λόγους θανάτου. Ὅσο γιά τήν ἱατροφαρμακευτική περίθαλψη -πέρα γιά πέρα ἀνταποδοτικῆ- στή χαμηλότερη στάθμη.
- 7) Ἡ προστασία τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης, μέ τόν τελευταῖο νόμο τῆς κυβέρνησης Καραμανλῆ καταστρατηγήθηκε ἀπό τό δικαίωμα τῆς ιδιοχρήσης καί τή δίχρονη δικαστική ἀναπροσαρμογή τῶν ἐνοικίων. Ἐτσι οἱ ἐξώσεις δέν βρίσκουν σειρά ἐκδίκασης καί ἡ προστασία τοῦ ἐπαγγελματία ἔγινε προστασία τῶν δικηγόρων.
- 8) Μιά σειρά ἀκόμη ἀπό μέτρα πού ἐξυπηρετοῦν τό μεγάλο κεφάλαιο ὁλοκλήρωσαν τά δεινά τῶν μικρομεσαίων, ὅπως τά μέτρα γιά τίς εἰσαγωγές, οἱ ἀγορανομικές διατάξεις, οἱ διαρκεῖς ἐκπτώσεις καί τό ἀπειλούμενο "διαφορικό" ὥρario λειτουργίας τῶν καταστημάτων.
- 9) Τά προβλήματα πού συσσωρεύτηκαν ἀπό τήν πολιτική τῆς δεξιᾶς, μείωσαν στό ελάχιστο τήν ἀποτελεσματικότητα τῶν μικρομεσαίων.

Έπέβαλαν στόν τομέα τῆς διανομῆς τοὺς μεταπράτες καί τίς μεγάλες ἐπιχειρήσεις καί διατήρησαν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τοὺς βιοτέχνες καί τοὺς ἐπαγγελματίες ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση μιᾶς ὀργανικῆς ἀναγκαιότητας στὴ διάρθρωση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, ἀλλὰ καί γὰρ γιὰ διαρκὴ ἀπομύζηση, ὄντας καθυστερημένος.

Δ) ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ, ΒΙΟΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ

- 1) Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ του καί μὲ τὴ διακήρυξη τῆς 3ης τοῦ Σεπτεμβρίου, συμπεριέλαβε τοὺς Ε.Β.Ε. στὸ ταξικὸ μπλόκ τῶν μὴ προνομιοῦχων καί τοὺς κατέστησε συνυπεύθυνους τῆς μεγάλης πορείας γιὰ τὴν ἀλλαγὴ καί τὸ σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς Κοινωνίας μας.

Στὴν ἀπόφαση τῆς 7ης Συνόδου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἀναφέρεται: "Οἱ μικρομεσαῖοι, οἱ ἐπαγγελματοβιοτέχνες, οἱ ἔμποροι, ἀποτελοῦν ἓνα ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητο χόρο. Ἀποτελοῦσαν πάντα ἓνα τμήμα πού ἐπιχειροῦσε ἡ ὀλιγοπωλιακὴ καί μονοπωλιακὴ μεγαλοαστικὴ τάξη νὰ παρασύρει σὲ μιὰ λεόντεια συμμαχία. Στὰ πλαίσια τῆς ἀναρχῆς καί σπασμωδικῆς "ἀνάπτυξης" μέσα στὰ περιθώρια τῶν δυνατοτήτων τῆς περιφερειακῆς οἰκονομίας, ὅταν ἀκόμη δέν εἶχε ξεσπάσει ἡ κρίση, ἐκχωροῦσε ὀρισμένα προνόμια γιὰ νὰ τὰ πάρει μὲ ἄλλο τρόπο τὴν ἴδια στιγμή. Σήμερα ὅμως οἱ μικρομεσαῖοι ἔχουν πληγεῖ ἄμεσα. Χωρὶς καμιά οὐσιαστικὴ χρηματοδότηση ἀπὸ τίς Τράπεζες, πού χρησιμοποιοῦν τὴ λαϊκὴ ἀποταμίευση γιὰ τὰ μεγάλα βιομηχανικὰ συγκροτήματα καί τὴν αὐξηση τῶν υπαγμένων πιστώσεων, χωρὶς τεχνολογικὴ ὑποστήριξη, κατακερματισμένοι, ἀντιμετωπίζουν τὴν ἐπίθεση τῶν μονοπωλίων καί τῶν Σούπερ Μάρκετ.

Ἡ κάθετη πτώση τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῶν λαϊκῶν τάξεων ἄδειασε τὰ μαγαζιά ἀπὸ κόσμο. Καθημερινὰ ἀντιμετωπίζουν τὸ ἄγχος, ἔλλειψη ρευστῶν, γραμμάτια, χρεωκοπίες. Μὲ ἀνύπαρκτη ἱατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη καί συντάξεις πείνας οἱ μικρομεσαῖοι συνειδητοποιοῦν καθημερινὰ ὅτι ἡ θέση τους εἶναι πᾶγια μὲ τὸ συνασπισμὸ τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, πού παλεύει γιὰ τὴν ἀλλαγὴ μὲ τὴν πλατεϊὰ συμμαχία τῶν ἐργαζόμενων. Καί ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐν δυνάμει συμμαχία ἀποτελεῖ τὸ σημεῖο κλειδί γιὰ τὴν ἀπομόνωση τῆς ἀρχουσας τάξης στὴν πορεία γιὰ τὴν "Ἀλλαγὴ".

Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. καταγγέλλει καθημερινά τή φιλομονοπωλιακή πολιτική τής Κυβέρνησης τής Ν.Δ. καί δίνει ιδιαίτερη σημασία στή κινητοποίηση τοῦ τεράστιου δυναμικοῦ τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων. Μέ τήν διαπίστωση τοῦ ἀδιέξοδου πού βρίσκονται καί μπροστά στό μέγεθος τής Ἐθνικῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς καί πολιτιστικῆς κρίσης, δίνει ἄμεσα τήν ἀπάντηση προδιαγράφοντας μιὰ ὁρατή πορεία γιά τήν ἐξουσία.

Προϋπόθεση αὐτῆς τῆς πορείας γιά τήν ἐξουσία καί τήν ἀλλαγὴ εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία καί ἡ ἐνεργὴ συμμετοχὴ τῶν μὴ προνομιούχων γιά νά πάρουν στὰ χέρια τους τήν τύχη τους.

Ἡ Κυβερνητικὴ Πολιτικὴ τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. εἶναι ἡ ἔκφραση τῶν ἐπιδιώξεων του, μέ ὀριοθετημένο τό περιεχόμενο καί τίς προϋποθέσεις τῆς ἀλλαγῆς, μέσα σ' ἓνα ὁλοκληρωμένο κυβερνητικὸ πρόγραμμα μέ ἱεραρχημένους στόχους καί διαδικασίες ὀρισμένες γιά τὴ λαϊκὴ συμμετοχή. Ἐγγύηση τῆς πορείας γιά τήν ἐξουσία εἶναι ἡ δυναμικὴ ὁργάνωση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

- 2) Βασικὸ σημεῖο τοῦ προγράμματος τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. εἶναι ὁ δημοκρατικὸς σχεδιασμὸς τῆς οἰκονομίας μας καί εἰδικότερα τό πρόγραμμα παραγωγῆς κατὰ περιφέρεια καί κλάδο, μέ τὴ συμμετοχὴ τῶν Ε.Β.Ε. καί τῶν ἄλλων λαϊκῶν δυνάμεων στὰ ὅργανα προγραμματισμοῦ, γιά νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀποκέντρωση καί ἡ ἰσόρροπη περιφερειακὴ ἀνάπτυξη, καθὼς ἐπίσης καί ἡ ἐνημέρωση καί ἡ καθοδήγηση κάθε παραγωγικῆς μονάδας.
- 3) Ἡ κοινωνικοποίηση τῶν βασικῶν τομέων τῆς οἰκονομίας (τράπεζες, ἀσφάλειες, ἐπικοινωνίες, ἐνέργεια, συγκοινωνίες, μεγάλο εἰσαγωγικὸ καί ἐξαγωγικὸ ἐμπόριο, ἐπιχειρήσεις πού ἀφοροῦν τὴν ἀμυνα, τὴν ὑγεία, τὴν παιδεία καί τὸν ὀρυκτὸ πλοῦτο) θά προστατέψει τίς μικρομεσαῖες ἐπιχειρήσεις καί τὴν πολιτικὴ τῆς ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴ μεθοδικὴ ὑπονόμευση τῆς ντόπιας καί ξένης ὀλιγαρχίας.
- 4) Ἡ τεχνολογία, ἡ ἔρευνα καί ἡ ἐκπαίδευση (ἐπαγγελματικὴ - τεχνικὴ - συνεταιριστικὴ) μέ τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., θά φθάσουν μέχρι τό πιὸ μικρὸ ἐργαστήριο, γιά νά μπορέσουν οἱ μικρομεσαῖοι νά ξεπεράσουν τό πρόβλημα τῆς χαμηλῆς παραγωγικότητος καί ὁργάνωσης.
- 5) Μέ βάση τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καί τὴν ἐλεύθερη ἔκφραση,

τό νέο συνεταιριστικό πλαίσιο πού προτείνει τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., θά στηρίξει τήν αναγκαιότητα τών άγροτο-βιομηχανικών συνεταιρισμών καί τών παραγωγικών βιομηχανικών Συνεταιρισμών, μέ βάση τούς βιοτέχνες, ὅπως επίσης θά δώσει νέες διαστάσεις στους υπάρχοντες συνεταιρισμούς στήν πόλη, γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῆς προμήθειας πρώτων ὑλών, τών ἐξαγωγών, τῆς διανομῆς τών ἀγαθών καί τών μεταφορῶν.

6) Ἡ ριζική ἀλλαγὴ τοῦ υπάρχοντος σήμερα συστήματος χρηματοδότησης, θά δώσει τήν πρόσβαση τών μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων στή λαϊκή ἐποταμίευση, μέ κριτήρια πού θά στοχεύουν ἀποφασιστικά:

α) Στή δημιουργία βιομηχανικῆς βάσης πού θά ἀποδεσμεύει τή χώρα ἀπ' τήν ἐξάρτηση τοῦ ξένου κεφαλαίου.

β) Τήν ἐνίσχυση τών ἐπιχειρήσεων πού συμβάλλουν θετικά στό ἰσοζύγιο πληρωμῶν (ἄμεσα ἢ ἔμμεσα).

γ) Στήν κεφαλαιουχική θεμελίωση τοῦ συνεταιρισμένου τομέα (ἀγροτοβιομηχανικοῦ, βιοτεχνικοῦ - συνεργατικοῦ, ὀρθολογικῆς διανομῆς κ.ἄ.).

δ) Στήν ἰσορροπὴ περιφερειακῆς ἀνάπτυξη καί ἀποκέντρωση.

ε) Στή μείωση κατανάλωσης ἐνέργειας.

στ) Στή μείωση τῆς ρύπανσης τοῦ περιβάλλοντος.

ζ) Στήν διατήρηση καί ἀνάπτυξη τών παραδοσιακῶν βιοτεχνικῶν κλάδων, γιά μιὰ νέα ποιότητα ζωῆς.

η) Στήν ἀξιοποίηση τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καί τών κεφαλαίων τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, κ.ἄ..

Ἡ πιστοδοτικὴ πολιτικὴ τοῦ προγράμματος τῆς ἀλλαγῆς μαζί μέ τήν ἀντιμονοπωλιακὴ πολιτικὴ τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὴ συνδυασμένη τεχνολογικὴ καί ὀργανωτικὴ βοήθεια, τὸν ἔλεγχο τῆς δράσης τοῦ ξένου κεφαλαίου, τὴν συνεταιριστικὴ - συνεργατικὴ θεμελίωση καί τὸν ἔλεγχο τῆς διαφήμισης, θά στηρίξουν καί θά κινητοποιήσουν ἀποφασιστικά τίς μικρομεσαίες ἐπιχειρήσεις μέ στόχο τὴν ἐπίλυση τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τῆς πατρίδας μας.

7) Τό ἀσφαλιστικὸ πρόβλημα τῶν Ε.Β.Ε., μέ τίς συντάξεις πείνας

./..

καί τήν ἀπάνθρωπη νοσοκομειακή καί ἱατροφαρμακευτική περί-
θαλψη πού προσφέρουν σήμερα τά διάφορα ταμεῖα τοῦ χώρου -
-ΤΕΒΕ, ΤΣΑ, ΤΑΕ,- μόνο μέ τίς θέσεις τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιά κοι-
νωνικοποίηση τῆς υγείας, ἀπόδοση τοῦ κοινωνικοῦ του πόρου
καί τήν ἀποδέσμευση τῶν ἀποθεματικῶν τους, μπορεῖ νά βρεῖ
τή λύση του.

- 8) Ἡ λαϊκή ἐνεργοποίηση στό πρόγραμμα τῆς ἀλλαγῆς, πού γιά τό
ΠΑ.ΣΟ.Κ. σημαίνει σχεδιασμός, ἀπόφαση, ὑλοποίηση καί ἔλεγ-
χος, στηρίζεται στή δημιουργία ΜΑΖΙΚΟΥ καί ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ συνδι-
καλιστικοῦ κινήματος τῶν Ε.Β.Ε.

Ἡ σημερινή του δομή καί παρουσία, ἐπικαλυπτόμενη ἀπ'τά ἐπι-
μελητήρια, τά σωματεῖα σφραγίδες καί τίς κυβερνητικές παρεμ-
βάσεις τῆς δεξιᾶς γιά πλήρη καί οὐσιαστική ὑποβάθμιση τοῦ
ρόλου του, δέν μπορεῖ ἄλλο νά συνεχισθεῖ. Ἡ οὐσιαστική
συμμετοχή τοῦ κάθε μικρομεσαίου στό σωματεῖο του εἶναι στό-
χος τῆς καθημερινῆς πολιτικῆς δουλειᾶς τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιά νά
μπορέσουμε νά δώσουμε στό συνδικαλιστικό κίνημα τήν ἱστορι-
κή εὐθύνη -πρόκληση γιά μιὰ νέα ποιότητα δράσης, ὅπου ἡ
πολιτική ἐξουσία δέν θά ἀσκεῖται ἐν ὀνόματι τοῦ Λαοῦ - μέ
τό Λαό στή γωνιά- ἀλλά μέ τό Λαό συμμέτοχο καί πρωταγωνιστή.

- 9) Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. στή μέχρι σήμερα πορεία του πῆρε θέσεις, πού
ἐδραιώθηκαν στή συνείδηση τοῦ μικρομεσαίου γιά τήν ἐπίλυση
σέ ἓνα σωρό ἄλλα προβλήματα του. Γιά τήν προστασία τῆς ἐπαγ-
γελματικῆς στέγης. Γιά τό ὥραριο λειτουργίας τῶν καταστημά-
των. Γιά τήν κατάργηση τοῦ θεσμοῦ τῶν διαρκῶν ἐκπτώσεων.
Γιά τήν προστασία τοῦ καταναλωτή καί τήν ὁμαλοποίηση τῶν
τιμῶν τῆς ἀγορᾶς, γιά τίς ἐμπορευματικές μεταφορές, γιά τά
ταξί κ.ἄ., καυτά καί ὀξυμμένα προβλήματα μέ πλήρη συναίσθη-
ση εὐθύνης καί δυνατοτήτων.
- 10) Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. σάν φορέας τῆς Κοινωνικῆς Ἀλλαγῆς, ξεκινάει
ἀπό μιὰ ἀνάλυση τῆς μέχρι τώρα κατάστασης καί τῶν διεθνῶν
ἐξελίξεων καί μέ βάση τά συμφέροντα τοῦ μὴ προνομιούχου
Ἑλλήνα, προτείνει συγκεκριμένες λύσεις γιά τά προβλήματα,
λύσεις πού γεννάει ἡ ἴδια ἡ πρόξη καί ἀποδέχεται καί δια-
μορφώνει ἀνάλογα ἡ πολιτική θέληση. Οἱ λύσεις αὐτές πού
γεννιοῦνται ἀναπόφευκτα ἀπό τίς ἐξελίξεις, παίρνουν δημιουρ-
γική μορφή ἀπό τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ἔτσι τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. γίνεται ἱστο-

ρικά ο φορέας πού πραγματοποιεί τήν αλλαγή, σέ αντίθεση μέ τή Δεξιά, πού προσπαθεῖ νά σταματήσει τίς ἀντικειμενικές ἐξελίξεις καί νά μή γίνει ἡ αλλαγή, ἀφοῦ αὐτό θά σημάνει κατάρυση τῶν κατεστημένων συμφερόντων.

- 11) Οἱ μικρομεσαῖοι τῆς Ἑλλάδας ἔχουν συνειδητοποιήσει ἤδη ἀπό τή μεγάλη καί βαθειά κρίση πού περνοῦν τήν κατάσταση αὐτή καί ἔχουν ἐνταχθεῖ στό μεγάλο λαϊκό κίνημα, πού ἐκπροσωπεῖ τό ΠΑ.ΣΟ.Κ., γιά μιὰ ριζική Κοινωνική Ἀλλαγή. Τό μέλλον τους βρίσκεται στήν ἄνοδο τοῦ Λαϊκοῦ Κινήματος, στήν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας ἀπό τό λαό, στήν ἀνάδειξη τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., φορέα πού ἐκπροσωπεῖ τόν μικρομεσαῖο, ἐργαζόμενο καί μή προνομιοῦχο Ἕλληνα. Ὅλο τό λαϊκό κίνημα σέ μιὰ ἡγετική πρωτοπορία πού θά ἀνοίξει νέους δρόμους.

Γιά τήν Ἐπιτροπή Συνεταιριστικοῦ Ε.Β.Ε.

Ὁ Γραμματέας

Γ. Κυριόπουλος